

ham. Kan du tænke dig, den Pakhuskarl er fornærmet paa sin Datters Vegne, fordi jeg ikke har kunnet indføre hende hos Egnens Lensadel paa Grund af mit politiske Standpunkt. Det er det samme Vilhelmine stadig har bebrejdet mig, at jeg ingen passende Omgang har skaffet hende, og jeg maa jo indrømme, at hun paa det Punkt har nogen Ret til at beklage sig. Men — ikke sandt, Tante? — dersom jeg nu kunde blive valgt, og vi kunde bosætte os i København, saa vilde med eet alt forandres. Vi kunde der vælge vor Omgang, som vi selv synes, og igen begynde at føre Hus. Og jeg gad set den, der har Vilhelmines Evne til at repræsentere. Du maa indrømme mig, Tante Bertha, at naar hun er glad og føler sig tilfreds, er Vilhelmine en charmerende Værtinde, der uvilkaarlig indtager alle. I København vilde hun glemme alle sine Nykker, og der kunde endnu blive to lykkelige Mennesker af os. Og nu forstaar du vist, Tante Bertha, hvad det vilde betyde for mig, dersom — —.»

Der blev i dette Øjeblik banket paa Døren. En af Pigerne kom ind med et Telegram.

Jægermesteren foer op og bad Tanten undskylde, at han maatte afbryde Samtalen. Han snappede Telegrammet ud af Pigens Haand men brød det ikke, før Fru Bertha var ude af Døren. Selv da tøvede han. Farven paa hans tykke Kinder skiftede